

A stylized red line-art illustration of a dragon's head and scales, set against a dark grey background. The dragon's head is at the top left, with its mouth open, showing teeth. The scales cover the lower two-thirds of the image, extending from the head down to the bottom edge. The text is overlaid on the dragon's head and scales.

PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

BĚŽKYNĚ

ČÍNSKÉ THRILLERY V

HOST

PETER MAY
BĚŽKYNĚ

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY V

BĚŽKYNĚ

BRNO 2018

The Runner © Peter May, 2003

Translation © Filip Drlik, 2018

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-526-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-527-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-528-3 (Formát MobiPocket)

Věnováno mé sestře Lynne

„Každý by měl umřít zdravý!“
TOM MCKILLOP,
ředitel firmy AstraZeneca, červenec 2001

PROLOG

Plavci vjíždějí jižní bránou z Čcheng-fu Lu. Je jich něco přes deset. Opatrně balancují v brzké večerní tmě – teplota prudce klesla a roztátý sníh se pod prokluzujícími plášti jízdních kol mění v led. Jejich dobrou náladu může před zítřejší soutěží ochladit jen smrt, která tiše leží a čeká na jejich příjezd; závodníky od ní dělí jen několik málo minut jízdy.

Teď se však soustředí pouze na teplý vzduch načichlý chlorem, vodu lehce klouzající po hladkých napnutých svalech a prudké, hlasité nádechy, které se obří halou plaveckého bazénu nesou, jako by se rozléhaly jeskyní. Poslední trénink před zítřejším utkáním s Američany. Jejich napjatou soustředěnost provází šimrání v břiše a návaly adrenalinu. Tolik toho na nich závisí. Touhy celého národa. Celé Číny. Do úspěchu hrstky vyvolených vkládá své naděje více než miliarda lidí. Jak tíživé je břemeno odpovědnosti.

Když projíždějí okolo, mávnou na hlídače, který se na ně rozmrzele zamračí. Párkrát zadupe zmrzlými chodidly a přivine si šedý kabát s kožešinovým límcem těsněji k tělu, aby se zahřál. Kolem hlavy se mu jako kouř sráží ledový dech.

U růžových činžáků, ubikací pro sportovce, zabočí závodníci doprava. K neuvěřitelně jasné noční obloze se vznášejí jejich rozjívené pokřiky. Zanechávají za sebou mlžný oblak svého dechu, připomínajícího závoj smogu, který se vláda zavázala vymést z pekingské letní oblohy, než se celý svět spojí před tou největší sportovní podívanou, jakou kdy tato planeta zažila. Jejich nohy se v unisonu opírají do pedálů. Za majestátními sloupy katedry mechaniky zabočí do hlavního proudu. Ve tmě před nimi chladně září deset osvětlených pater hlavní budovy. Napravo od nich se ukrývají šedé úhly katedry technologie. Nalevo pak impozantní schodiště katedry práva. Před nimi se rozkládá obrovský rozlehlý kampus Univerzity Čching-chua, jež jistý viceprezident USA označil za čínský MIT. Ve tmě ho ohraničuje světlo odrážené od hromad zameteného sněhu. Nepřítáhl je sem však technologický ani vědecký věhlas. Přivedla je jiná znamenitost. Sportovní. Právě zde před více než sedmdesáti lety inspiroval John Ma znovuzrození čínského sportu a vybudoval první moderní sportovní komplex v Číně. Teď na jeho hlavě a ramenou a také na jeho klíně spočívá sněh. Jeho chladnou kamennou sochu závodníci míjejí u zmrzlého jezírka po své levici.

Toho historického klenotu si však nejsou vůbec vědomi; ostatně ani sochy a ani starého bazénu, ve kterém o samotě plaval Mao, zatímco budovu hlídaly ozbrojené strážce. Zajímají je pouze světla plaveckého bazénu za tělocvičnou a běžeckou tratí. Protože právě tady strávili poslední týdny, namáhali svaly, natahovali se až k hraničním bolestem a výdržem a nechali se pohánět neúnavnými chraplavými výkřiky trenéra.

Když projíždějí pod stínem tribuny, zahlédnou hrstku studentů, kteří si na odmeteném basketbalovém hřišti házejí míčem. Sport je pro ně jen oddechová záležitost. Jejich povinnosti jsou čistě akademické, a pokud selžou, zklamou nanejvýš své rodiny a přátele.

Plavci zaparkují mezi stovkami bicyklů uložených v řadách pod studentskými kolejiemi. Vyprané prádlo pověšené na balkonech už je zcela zmrzlé. Vydají se přístupovou halou a během chůze mávají rukama, aby nevychladli. Otevřou dvojité dveře východního vstupu a na chladné kůži je zaštipá teplý vzduch. Opuštěnými chodbami se vydají do šatny, která jim teď připadá neradostně povědomá, protože symbolizuje bolest z tréninku, který se snad, jak doufají, během pár intenzivních minut soutěže zúročí. Sto metrů motýlek, dvě stě metrů volný způsob. Znak, prsa. Polohový závod, štafeta.

Že jeden z nich chybí, si všimnou až potom, co se svléknou a natáhnou si plavky.

„Hele, kde je Suej Ming-šan?“

„Říkal, že se uvidíme tady,“ odpoví někdo. „Neviděli jste ho, když jsme přijeli?“

„Ne...“ Všichni zavrtí hlavami. Nikdo ho neviděl. Není tady. Je to neobvyklé; už proto, že Suej Ming-šan má ze všech největší zápal. Rozhodně je z nich nejrychlejší. S největší pravděpodobností také může porazit Američany. Největší olympijský favorit.

„Nejspíš ho zdrželo počasí.“

Projdou brouzdalištěm na dezinfekci nohou a vyjdou po schodech k bazénu. Mezi řadami prázdných modrých sedaček se nese ozvěna nadšených hlasů a pleskot mokrých chodidel o suché dlaždice. Elektronické hodiny nad severním koncem bazénu ukazují čas osmnáct padesát.

Vejdou a spatří něco neobvyklého, nečekaného. Trvá jim dlouho, než pochopí, co se děje. Chvilé zmatení, přihlouplý vtípek a naprosté ticho, během kterého ani nedýchají. Potom jim konečně dojde, co vlastně právě vidí.

Suej Ming-šan je nahý a jeho dlouhé vypracované tělo se pomalu otáčí po směru klimatizace. Má statná široká ramena a štíhlý pas. Jeho boky jsou úzké, ale stehna pod nimi jsou oblá

a silná. Stavěná k tomu, aby ho ve vodě poháněla rychleji než kteréhokoli jiného žijícího člověka. On už mezi ty žijící však nepatří. Hlavu má zakloněnou v nepřírozeném úhlu vycházejícím z místa, kde mu oprátka při pádu zlomila vaz. Visí přibližně uprostřed mezi vrcholem nejvyššího skokanského můstku a nehybnou hladinou bazénu. Po obou stranách ho obklopují dlouhé pásy bílé textilie s červenými čísly odpočítávacími výšku až do deseti metrů. Suej Ming-šan zemřel v pěti metrech.

Kolegům sportovcům z téhož týmu chvíli trvá, než si uvědomí, o koho jde. Někdo mu totiž oholil husté černé vlasy. Byť jej znali lépe než sportovci z jiných týmů, mrtvý plavec jim připadá podivně cizí.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Stěny jsou pastelové, světle růžové a polepené plakáty znázorňujícími nácvik různých postojů a dýchání. Šedé linoleum je studené, vzduch teplý a plný hlubokých nádechů a výdechů — zvuků téměř hypnotických.

Margaret se snaží ignorovat bolest v kříži, která ji trápí už několik týdnů. Posadí se rovně a natáhne nohy před sebe. Potom pomalu ohne kolena, spojí chodidla a přisune si je k sobě. Tohle cvičení jí připadalo vždycky obzvláště těžké. Jako třicátnice je o deset let starší než většina ostatních přítomných žen. Její klouby a svaly se už neohýbají a nenatahují tak snadno jako dřív. Zavřela oči a zaměřila se na protahování páteře — zhluboka se nadechla a při výdechu uvolnila ramena a šíji.

Otevřela oči a prohlédla si ženy ležící na podlaze kolem ní. Většina z nich leží na boku s polštářem pod hlavou. Stehna a paže mají natažené před sebe a koleno opřené o podušku. Lýtka narovnaná a natažená. Nastávající otcové dřepí u hlavy manželky a se zavřenýma očima dýchají zároveň s matkami svých dosud nenarozených dětí. Nová prorodinná politická opatření v praxi. Dříve muži na porodnických odděleních být nesměli —

teď jim úřady doporučují opak. V druhém patře První fakultní nemocnice pro ženy a děti, jež je součástí Pekingské lékařské univerzity, jsou pro matku a dítě k dispozici samostatné pokoje s rozkládacím gaučem pro otce. Tedy alespoň pro ty, kteří si to můžou dovolit. Sazba čtyři sta jüanů za den představuje dvojnásobek týdenního příjmu průměrného dělníka.

Margaret pocítila nával závisti. Věděla, že Li Jen bude opět mít dobrý důvod, proč nemohl přijít. Vždycky ho měl. Ozbrojená loupež. Vražda. Znásilnění. Porada, ze které se nemohl vymluvit. Nemohla mu to dávat za vinu. Ale cítila se zanedbávaná a nešťastná, protože z dvaceti žen byla jediná, jejíž partner se pravidelně nezvládal dostavit; nehledě k tomu, že ve třetím trimestru byla z celé prenatalní skupiny jediná neprovdaná. Přestože na Západě se leckteré postoje snad už změnilo, v Číně se lidé pořád na svobodné matky dívají skrz prsty. Margaret tady vyčnívá z davu všemi možnými způsoby. Její keltské modré oči a blond vlasy jsou v tomto ohledu vlastně to nejmenší.

Všimla si, že se na ni z protějšího konce místnosti dívá Jon Macken. Když si ho konečně všimla, rozzářil se a mrkl na ni. Přinutila se také usmát. Nicméně jediné, co je spojuje, je zjevně jen americké občanství. Svým bývalým krajanům se Margaret snažila ze všech sil vyhnout hned od chvíle, kdy se do Pekingu vrátila — s úmyslem zůstat zde už natrvalo. Rádi se scházeli v restauracích a na večírcích. Elitáři, povýšení snobové. Přestože se mnozí z nich oženili s Číňankou, většina se vůbec nijak nesažila integrovat. A všichni dobře věděli, že čínské partnerky vnímají muže ze Západu často jako vstupenku do světa první kategorie.

Margaret však musela přiznat, že Macken do této kategorie nespadal. Fotograf na volné noze, který přišel do Číny před pěti lety a zamiloval se do své tlumočnice. Teď mu bylo něco přes šedesát a I-süan byla o čtyři roky mladší než Margaret.

Ani jeden z nich Čínu opustit nechtěl a Macken se v Pekingu vypracoval na protežovaného fotografa zahraničních hodnostářů na návštěvě Číny a autora propagačních fotografií nových americko-čínských podniků, jež mají snahu objevovat se na titulních stránkách časopisů.

Když se obě potkaly na první hodině předporodního kurzu, I-süan se bez okolků pasovala do role Margaretiny neoficiální tlumočnice. Li na většině lekcí chyběl a Margaret se sama ztrácela v moři nesrozumitelné čínštiny. Obě se brzy spřátelily a občas si spolu odpoledne vyšly do některé z lepších čajoven ve městě. I-süan byla stejně jako Margaret samotářka, a proto jejich přátelství probíhalo na dálku a nenásilně. Díky tomu bylo taky pro Margaret snesitelné.

Po skončení hodiny se I-süan dokolébala za Margaret. Soucitně se usmála. „Pořád policejní vdova?“ zeptala se.

Margaret pokrčila rameny a s obtížemi se postavila. „Že je to v ceně pobytu, jsem věděla už předem, takže nemám nárok si teď stěžovat.“ Opřela si dlaně ve spodní polovině zad a prohnula se. „Proboha...“ povzdechla si. „Skončí tohle někdy?“

„To víš, že skončí,“ řekla I-süan chlácholivě. „Jen co skončí tohle těhotenství.“

„Nevím, jestli to dokážu snášet ještě celý měsíc.“

I-süan vytáhla kousek papíru z kabelky a začala na něj zapisovat pavoukovité čínské znaky. Soustředila se na psaní a jen jakoby mimochodem si povídala s Margaret: „Cesta dlouhá tisíc mil začíná prvním krokem. A tobě už jich zbývá jenom pár.“

„To jo, ale ty jsou nejtěžší,“ namítla Margaret. „Ten první krok byl snadný. Stačil jen sex.“

„Slyším dobře, že tady někdo zmínil moje oblíbené téma?“ Tuto příležitost k navázání konverzace Macken nemohl propásnout. Přistoupil k nim podivný vyzábělý tvor navlečený v džínách a tričku s hlavou ve tvaru zářícího srpku měsíce. Dojem

měsíčních paprsků vytvářely jeho krátké šedivé vlasy a nepřilíš husté bílé vousy.

I-süan vložila Margaret do dlaně papírek s čínskými znaky. „Když to ukážeš v obchodě dole na rohu, zabalí ti to,“ pronesla starostlivě a pak hned dodala: „Zavolám taxi a potkáme se tam zhruba za deset minut.“

Macken se podíval na lístek a nadšeně vycenil zuby. „Víš, tohle se mi na Číně líbí ze všeho nejvíc,“ řekl Margaret. „Dodává mi pocit, že jsem zase mladý. Vždyť kdy nás naposledy poslali do obchodu s papírkem, který jsme nedokázali přečíst?“ Usmál se na I-süan a láskyplně ji štípl do tváře. „Uvidíme se večer, miláčku. Už teď se tě nemůžu dočkat.“ Pohladel ji po břiše. „Vás obou.“

Margaret a I-süan se opatrně vydaly po schodech dolů a přidržovaly se přitom zábradlí jako stařeny. Obě byly zabalené do teplého oblečení, připravené na poryv studeného nočního vzduchu, který je uvítal, když vyšly na parkoviště. I-süan čekala, než Margaret najde ve stojanu mezi desítkami kol to své. Poznát ho mohla podle růžové stuhy visící z košíku na řídítkách. Potom doprovodila I-süan k hlavní bráně a kolo přitom tlačila vedle sebe.

„Na tomhle bys už měla přestat jezdit,“ řekla I-süan káravě.

Margaret se zasmála. „Jenom závidíš, protože tobě Jon na kole jezdit nedovolí.“ V Americe by Margaret zakázali jízdu na kole ve všech fázích těhotenství. Během prvního trimestru, kdy bylo riziko dalšího samovolného potratu nejvyšší, nechala svoje kolo zamčené na univerzitě. Ale když jí lékaři řekli, že to nejhorší už má za sebou a dítě je pevně usazené, svůj bicykl z odloženého harampádí zase rychle vyhrabala, protože přeplněných autobusů a vagonů metra měla plné zuby. Uvědomila si, že v prostředcích veřejné dopravy jí hrozí větší nebezpečí než na kole. Ženy tady na něm navíc jezdily až do chvíle, kdy jim

praskla voda, takže v tomto ohledu neměla žádný důvod, proč by se měla snažit být jiná.

I-süan jí stiskla rameno. „Dávej na sebe pozor,“ řekla. „Uvidíme se ve středu.“ A potom se dívala, jak Margaret nasedá na kolo a připojuje se k proudu cyklistů směřujících v nekonečném jízdním pruhu na západ. Před kousavou zimou pekingské noci si chránila nos a ústa šálou, čelo jí zakrývala vlněná čepice, a tak bylo Margaret příjemně teplo. Oči jí však před slzením nemohlo ochránit nic. Meteorologové předpovídali minus dvacet stupňů Celsia a zdálo se, že měli pravdu. Margaret jela se sklopenou hlavou a nevnímala řev aut na hlavním tahu Sien-men Ta-tie. Na druhé straně silnice si za šedou hradbou Čung-nan-chaj v bezpečí a teple centrálně vytápěných vil u zamrzlých jezer Čung-chaj a Nan-chaj žili vůdci této obrovské země. V tom skutečném světě však lidé chodili doma v několika vrstvách oblečení a topili v kamínkách uhelnými briketami.

V restauracích a u stánků s občerstvením pod holými zimními stromy podél chodníku se tlačily fronty zákazníků. Nočním vzduchem se z reproduktoru nesl plechový bzučící hlas energické průvodčí autobusu, která zrovna peskovala nezdvornilé pasažéry. Zdálo se, že se na každém kroku ozývají nějaké hlasy z reproduktorů a megafonů a něco ohlašují nebo prodávají. Často to byly drsné nosové ženské hlasy, které jako by potvrzovaly, že v této společnosti ženy sice nemají nadvládu v politice, ale v domácnosti rozhodně ano.

Margaret přemýšlela, zdaleka ne poprvé, co tady sakra vlastně dělá. Prerušovaný vztah s pekingským poldou, omylem počaté dítě, nedonošené a oplakané. Nezbytné rozhodnutí, nutný závazek. Nebo také ne. A potom druhé početí. Ačkoli už nebylo úplně neplánované, rozhodlo všechno za ni. Takže se přestěhovala do Číny. Opustila velmi dobře placené místo vrchní soudní lékařky a nastoupila na mizerně ohodnocenou pozici

přednášející na Univerzitě státní bezpečnosti v Pekingu, kde budoucí čínské policisty učila moderní postupy soudní patologie. Ne že by ji teď nechali vyučovat. Odchod na mateřskou dovolenou byl povinný. Měla pocit, že přišla o všechno, na čem celý život pracovala; že zůstala nahá a odkrytá, ořezaná na pár základních rozměrů — na ženu a nastávající matku. A také nastávající manželku, protože do svatby zbýval pouhý týden. Nikdy dřív by ji nenapadlo, že takové role bude v budoucnu hrát, a už vůbec ne, že k nim dospěje přirozeně.

Zamávala hlídači u vjezdu do areálu univerzity. Ve tmě se červeně rozsvítila špička jeho cigarety, vyfoukl kouř, pozdravil a bodře zamával. Jízda na kole od nemocnice k bílému dvaceti-patrovému činžáku v Mu-si-ti, kde bydlí tisíce univerzitních zaměstnanců, trvá skoro hodinu. Margaret byla vyčerpaná. Měla v plánu udělat si něco rychlého k večeři a jít brzo spát. Malinký dvoupokojový byt v jedenáctém patře jí připomínal věžeňskou celu. Osamělé místo, kde s Lim oficiálně bydlet nesměla. Stejná situace je čekala i po svatbě, oba budou muset bydlet odděleně, dokud ministerstvo Limu nepřidělí byt pro ženatého policistu.

Výtah se pomalu doploužil do jedenáctého patra. Sveřepě navlečená žena, která ho obsluhovala, si Margaret vůbec nevšímalá, seděla na dřevěné stoličce a znuděně listovala časopisem. Ve vzduchu byl cítit pach zatuchlého kouře a rozšlapaných nedopalků a na zemi se vršily hromádky popela. Margaret výtahem jezdila nerada, ale schody už vyjít nezvládala. Zadržela dech, vystoupila z výtahu a s pocitem obrovské úlevy zasunula klíč do zámku dveří s číslem 1123.

Komunální vytápění učinilo chlad v nezatepleném bytě téměř snesitelným. Oknem se do kuchyně vplížily odrazy světel velkoměsta, rachotícího v hloubi ulice. Byly dost silné na to, aby dokázala postavit konvici s vodou na sporák, aniž musela rozsvítit nepřijemně intenzivní žárovku bez stínítka a hřejivosti.

Kdyby byt nepovažovala za přechodnou adresu, možná by se v něm pokusila i zabydlet. Takhle k tomu však neviděla jediný důvod.

Neviděla ani stín, který přešel chodbu za jejími zády. Dveřmi neslyšně vstoupila hbitá silueta vysokého člověka. Přikryl jí rukou ústa, aby nemohla vykřiknout. Margaret se uklidnila hned ve chvíli, kdy ji druhou rukou jemně pohladil po břiše a kdy na uchu ucítila výdech z jeho měkkých rtů.

„Ty parchante,“ zašeptala potom, co si z úst stáhla jeho ruku a otočila se k němu. „Takhle mě nesmíš lekat.“

Povytáhl obočí. „Kdo jiný by chtěl sexuálně obtěžovat ošklivou tlustou cizinku?“

„Parchante!“ zasyčela. Postavila se na špičky, stiskla jeho spodní ret mezi zuby a držela ho v nich, dokud jí rty nerozevřel jazykem. Na břiše ucítila, jak se mu v rozkroku napnul kalhoty.

Když se od sebe odtrhli, podívala se do jeho uhlově černých očí a zeptala se: „Kde jsi byl?“

„Margaret...“ Jeho hlas zněl unaveně.

„Já vím,“ řekla rychle. „Jako bych se neptala.“ Potom dodala: „Ale chybíš mi, Li Jene. Vážně. Děsím se při představě, že jsem na to všechno sama.“ Přitáhl si ji k sobě a přivinul si její hlavu svou velkou dlaní k hrudi. Li byl na Číňana velký, svalnatý. Od země ke konečkům nakrátko střižených vlasů měřil nejméně sto osmdesát centimetrů. Když ji držel u sebe, připadala si jako dítě. Ale pocit závislosti na někom jiném nesnášela. „Kdy ti dají vědět ohledně bytu?“

Ucítila, jak ztuhl. „Nevím,“ odpověděl a odtáhl se od ní ve chvíli, kdy začala vařit voda v konvici. Margaret ho chvíli nehybně pozorovala ve tmě. V poslední době si všimla, jak nerad se o tom tématu baví.

„Ptal ses jich?“

„Jistě.“

„A co říkali?“

Cítla, spíše než viděla, jak krčí rameny. „Ještě se nerozhodli.“

„O čem? Který byt dostaneme? Nebo jestli nám vůbec nějaký dají?“

„Margaret, vždyt víš, že to je problém. Policejní důstojník ve vztahu s cizinkou... nic takového se doposud nestalo.“

Margaret se na něj rozzlobeně zahleděla. I když jí v tu chvíli neviděl do očí, moc dobře cítil, jak se skrz něj propalují. „My nejsme ve vztahu, Li Jene. Nosím tvoje dítě. Příští týden se budeme brát. A mě už nebaví trávit osamělé noci v tomhle zatraceném promrzlém kutlochu.“ K vlastní nelibosti jí z koutků očí vytryskly slzy. Jen další z mnoha nechtěných projevů těhotenství. Neopodstatněná přecitlivělost s výkyvy emocí a ponižujícími návaly pláče. Ovládla se. Věděla, že Li je stejně bezmocný jako ona. Úřadům se jejich vztah nelíbil. Společně strávené noci v jeho nebo jejím bytě byly výjimečné a neschválené události, v případě Liho bytu dokonce nezákonné. Měla povinnost nahlásit místnímu Úřadu státní bezpečnosti jakoukoli změnu adresy i na jednu jedinou noc. Přestože taková nařízení poslední dobou lidé nebrali moc vážně, kvůli Liho pozici velitele pekingského kriminálního oddělení se na ně vztahovala pravidla, která téměř všichni ostatní mohli obcházet. Byla to těžce snesitelná situace a oba doufali, že se po svatbě změní. Zatím však žádné posvěcení shora nedostali.

Přiblížil se k ní a opět ji objal. „Dneska bych tady mohl přespát.“

„To bych ti radila,“ řekla a otočila se, aby horkou vodou zalila lístky zeleného čaje ve dvou skleněných hrnečcích. Popravdě toužila po toniku s vodkou, ledem a citronem, ale od otehotnění se alkoholu nedotkla. Teď jí její oblíbený způsob úniku před životními problémy, kterým nechtěla čelit, chvílemi vážně chyběl.

Když se k ní přitiskl, ucítila na sobě teplo jeho těla. Vjel jí dlaněmi pod paže a jemně objal její ňadra. Zachvěla se při návalu vzrušení. Sex s Lim byl vždy úchvatný zážitek — s nikým jiným Margaret něco takového nikdy dřív nezažívala. Ve spojitosti s blížícím se mateřstvím ji její zvýšená sexuální vzrušivost tím více překvapila. Dříve se bála, že by těhotenství mohlo jejich milostný život těžce pošramotit; že ona nebo on ztratí zájem. Oba však překvapilo, když nastal opak. Zpočátku byli kvůli strachu z druhého potratu opatrní, lékaři je však po čase ujistili, že se milovat můžou. Li se naučil být ještě něžnější než dosud, její zvýšenou citlivost přitom využíval s nebývalým požitkem a trpělivě ji přiváděl za hranice rozkoše. Její zvětšená prsa i břicho ho navíc neskutečně vzrušovaly. Jak se k ní Li zezadu tiskl, Margaret jeho vzrušení cítila čím dál zřetelněji. Zelený čaj nechala stydnout a obrátila se k Limu. Svými ústy hledala potmě jeho ústa. Měla neodolatelnou chuť celého ho pozřít.

Ve tmě se rozezněl povědomý skličující tón vyzvánění Liho mobilního telefonu. „Nech to být,“ zašeptala. Chvilí dokonce věřila, že ji Li poslechne. Hladově ji políbil, pohladil přes zadek a přitáhl si ji k sobě. Pisklavé švitoření telefonu však nehodlalo přestat a Li to nakonec vzdal, celý zadýchaný a červený se od ní odtáhl.

„Musím,“ řekl jen, odepnul si telefon od opasku a schlíplý zklamáním si ho přiložil k uchu. „Wej?“

Margaret se otočila zpět ke svému zelenému čaji. Ještě pořád byla rozechvělá a vzrušená a zoufale se s ním chtěla pomilovat, přitom však dobře věděla, že teď už to nepůjde. Zlobila se na něj, i když věděla, že to není jeho chyba. Liho práce jim do života vstupovala neustále. Už dávno věděla, že to tak bude pořád. Bývaly časy, kdy se k němu mohla alespoň pracovním způsobem připojit. Ovšem od posledního případu, od poslední pitvy, uplynulo už několik měsíců. Li jí to tenkrát zakázal, protože se bál, že tím

může ohrozit dítě, a Margaret mu koneckonců neodporovala. Byla to prostě jen další eroze, další kousek její bytosti rozemletý mořem, před kterým si tak dlouho stavěla ochranné zdivo. Bylo teď jednodušší to vzdát a o jeho případy se vůbec nezajímat.

„Musím jít,“ řekl a připnul si telefon zpátky na opasek.

„Samozřejmě,“ řekla zklamaně. Natáhla se po vypínači a rozsvítla. Otočila se a v náhlém jasu se na něj zahleděla přivřenýma očima. „Co je to tentokrát? Další vražda?“ Zdálo se, že Peking zachvátila obrovská vlna zločinnosti. Statistiky se šplhaly do závrtných výšin. V poslední době došlo mimo jiné i k několika obzvláště ohavným vraždám. Liho tým krátce předtím zatkl jistého Korejce za vraždu devětadvacetileté dívky. Jelikož ho poháněla jakási zvrácená touha mít její dlouhé černé kadeře, ubodal ji k smrti a potom jí usekl hlavu sekerou. Nakonec si hlavu odnesl domů a stáhl z ní kůži i s vlasy. Když k němu do bytu vtrhli detektivové z oddělení jedna, právě si restoval kůži z jejího obličejce na pánvi a zjevně se jí chystal sníst.

„Ne,“ odpověděl Li. „Vražda to není. Alespoň to tak nevypadá.“ Přestože se usmíval, pořád se cítil zmatený. „Smrt během sexu. Zdá se.“ Sehnul se a jemně ji políbil na rty. „Možná jsme tomu sami právě jen o vlásek unikli.“

II

Liho kolo rachotilo v kufru jeho služebního džípu — chrysleru s náhonem na všechna čtyři kola, postaveného společným americko-čínským podnikem, známým pod názvem Beijing Jeep, zbožňovaného městskou policií, která ho přijala téměř za svůj. Jakožto náčelníkovi oddělení Limu přidělili tmavě zelený neoznačený vůz s kouřovými skly. Že jde o policejní auto, mohli podle znaku ƒing a nuly za ním na značce poznat jen ti skutečně zasvěcení. Obvykle ho nechával u oddělení jedna a domů jezdil

na kole, což bylo většinou rychlejší než pokusy o průjezd čím dál častějšími zácpami ve městě. Jízda k Margaretinu bytu by však byla v tom třesnutém mrazu příliš dlouhá, a proto si bicykl nacpal do kufru.

V mnoha bočních uličkách se pod stále neodklizeným sněhem skrývalo nebezpečné náledí. Až když zabočil na jasně osvětlenou Západní třídu Čchang-an, tepnu protínající celé město z východu na západ, teprve tady byl veškerý led odklizený. V tuto noční dobu zde automobilů bylo jen poskrovnu. Hotely, sídla ministerstev a China Telecom byly honosně nasvícené těmi nejmodernějšími reflektory, na prostranstvích před hotely poblíkávaly vánoční stromky. Už jen dva týdny zbývaly do Vánoc, které se v Pekingu dělaly hlavně pro turisty. Číňané však radostně vítali jakoukoli záminku pro hostinu.

Po levé straně Li právě míjel impozantní bránu Čung-nan-chaj a po pravé straně velkou černou díru za Velkým sálem lidu, v níž už se začalo pracovat na stavbě kontroverzního Velkého národního divadla za tři sta dvacet pět milionů dolarů. Před ním už byla vidět Brána nebeského klidu a Maův portrét usmívající se vlídně na Náměstí nebeského klidu, odkud krev demonstrantů za demokracii z osmdesátého devátého podle všeho smylo moře radikálních hospodářských změn, jež od té doby v zemi nastaly. Li se na okamžik zamyslel nad tím, jak by se asi Mao díval na národ, který před tolika desítkami let vyrval z rukou nacionalistického Kuomintangu. Vlastní zemi by v jednadvacátém století nepoznal.

Li zabočil doleva, projel pod obloukem do ulice Nan-čchang a spatřil před sebou dlouhou úzkou alej mizející ve tmě. Za křižovatkou Si-chua-men se měnila na Pej-čchang Ťie — Severní Čchangovu ulici — a za šedou vysokou zdí po pravé straně se mimo dohled skrývaly zrestaurované domy mandarínů a strannických kádrů, postavené podél starodávné stezky u břehů

vodního příkopu Zakázaného města. V dálce parkovala dvě policejní auta na příjezdu k elektronické bráně. Li si všiml, že u obrubníku je džíp z oddělení jedna a hned za ním stojí volkswagen doktora Wangu. Opodál pár neoznačených dodávek z forenzních laboratoří z chu-tchungu Pchao-tü. U vjezdu stál policista v uniformě, zabalený do lesklého černého kabátu s kožešinovým límcem, kouřil a podupával na místě. Čepici s kšilttem měl naraženou až k očím, aby se alespoň nějak chránil před ledovým větrem. Ačkoli novou uniformu zavedli krátce po Liho působení ve Washingtonu, Li měl pořád problém si na nový oděv s bílostříbrným olemováním zvyknout. Zelené armádní barvy s červenými lemy, používané policejními sbory v prvních padesáti letech od založení lidové republiky, byly k nerozeznání od uniforem Čínské lidové osvobozené armády. Nechávala si je už jen ozbrojená policie.

Detektiv Wu se během telefonátu s Lim vyjádřil dost záhadně. Nebyl důvod domnívat se, že došlo ke zločinu. Byla to ožehavá, možná politická záležitost a Wu netušil, jak s ní naložit. Li byl zvědavý. Wu byl drzý, sebevědomý detektiv a u sboru sloužil už patnáct let. Diskrétnost nepatřila k vlastnostem, které by si s ním člověk běžně spojil. Takt také ne. Měl pocit, že Limu může říct jen to, že došlo k úmrtí a že se jednalo o úmrtí sexuální povahy. Ale jakmile Limu prozradil adresu, bylo okamžitě jasné, že nejde o běžný výjezd. Na zmíněné ulici bydleli mocní a privilegiovaní lidé se značným vlivem. Tady bylo potřeba našlapovat nanejvýš opatrně.

Policista stojící u vjezdu Liho, který vystoupil z džípu, okamžitě poznal, spěšně zahodil cigaretu se sprškou jisker a zsalutoval. Brána byla otevřená a na dvoře za ní parkovala pod šedými břidlicovými střechami dvojice sedanů, BMW a mercedes.

„Kdo tady bydlí?“ zeptal se Li policisty.

„Nemám tušení, veliteli.“

„Kde je detektiv Wu?“

„Uvnitř.“ Ukázal palcem za sebe směrem ke dvorku.

Li přešel dlážděné prostranství a dvojími dveřmi vedoucími na prosklenou verandu vstoupil do rozlehlého jednopatrového domu. Mezi drahým proutěným nábytkem stáli tři uniformovaní policisté a tiše hovořili s detektivem Wu a zároveň s několika techniky z forenzního. Wu měl rozepnutou koženou bundu ve stylu sedmdesátých let, vyhrnutý límec a okolo krku uvázanou krémovou hedvábnou šálu. Měl na sobě džíny a tenisky – a prsty zažloutlými od nikotinu si nervózně pročesával svůj chabý pokus o knír. Když Liho zahlédl, úplně se rozzářil.

„Nazdar, veliteli. Jsem rád, že jste tady. Tohle je vážně nadělení.“ Rychle Liho odvedl do úzké chodby s naleštěnými parketami, starožitnými vitrínami a starodávnými dekoracemi podél stěn. V zimní zahradě za jejich zády byl slyšet tlumený smích.

„Co se tady sakra děje, Wu?“

Wu promluvil tiše a nervózně. „Hochům z místní státní bezpečnosti před hodinou volala služebná. Úplně hysterická. Nepodařilo se jim z ní vypáčit kloudné slovo, jen se dozvěděli, že někdo umřel. Tak sem poslali auto. Uniformovaní dojeli a řekli si: ‚Do prdele, tohle už je na nás moc,‘ a zavolali nám. Když sem dojedu, říkám si vlastně to samé. Takže jsem přizval doktora a jeho ohaře a zavolať jsem vám. Ničeho jsem se nedotkl.“

„Kdo je ten mrtvý?“

„Chlápek jménem Ťia Ťing.“ Li si pomyslel, že mu to jméno zní povědomě. „Čínský mistr ve vzpírání,“ vysvětlil Wu.

„Jak zemřel?“

„Doktor si myslí, že to byla přirozená smrt.“ Kývl směrem ke druhému konci chodby. „Pořád tam je.“

Li se zatvářil zmateně. „Takže o co tady jde?“

„Jde o to,“ řekl Wu, „že právě stojíme v domě vysoce postaveného člena BOCOGu.“ Li se zamračil. Wu mu zkratku osvětlil.

„Pekingský organizační výbor pro olympijské hry. Je právě v Řecku. Jeho manželka je v jejich ložnici se stotřicetikilovým vzpěračem, který na ní leží mrtvý. A on je, jak to jenom říct...“ Wu se odmlčel, aby jeho další slova vyzněla pokud možno ještě vtipněji, ale Limu bylo jasné, že má celou větu moc dobře promyšlenou předem, „... ten hoch byl velmi naivní — a pořád vlastně je. Na — i v ní.“ Wu nedokázal zadržet úsměšek, který se mu dral do tváře. „Zdá se, že mu srdce selhalo zrovna ve chvíli, kdy to začínalo být zajímavé.“

„Ve jménu nebes, Wu!“ Li cítil, že začíná rudnout vzteky. „To mi chcete říct, že jste ho tak nechali? Už celou hodinu?“

„Hele, veliteli,“ Wu zvedl dlaně. „Neměli jsme na vybranou. Doktor říká, že měla jakousi neovladatelnou svalovou křeč a že ho vlastně drží v sobě. Nemůžeme je rozpojit, ani kdybychom chtěli. A navíc — zkoušel jste někdy zvednout sto třicet kilo mrtvé váhy? Budeme to muset provést všichni.“

Li se zahleděl do stropu a zhluboka se nadechl. Tohle by ho nenapadlo ani v nejdivočejších představách. Nejednalo se však o zločin, ale o skandál, takže Li teď ze všeho nejvíc toužil zbavit se toho případu co nejdřív. „Co na to doktor?“

„Podal jí sedativa. Říká, že až zaberou, křeč by měla povolít a my ho pak budeme moci vypáčit ven.“ Opět se uchechtl a Limu bylo jasné, že ten parchant Wu volí slova schválně tak, aby ještě podtrhla impertinentnost celé situace, a výsostně si užívá předávání zodpovědnosti někomu jinému.

„Do prdele práce, na tom přece není nic k smíchu!“ řekl Li tiše, aby jej nemohli slyšet ve vedlejší místnosti, a Wuův úšklebek okamžitě zmizel. „Zemřel tady muž — a ta žena utrpěla vážné trauma.“ Znovu se zhluboka nadechl. „Raději mi to pojdte ukázat.“

Wu ho zavedl do nebývale opulentní a nevkusné ložnice. Červený koberec s vysokým vlasem, stěny pokryté šarlatovým hedvábím. Černé lakované paravány vykládané perletí, roze-

stavené kolem obrovské postele pokryté broskvovým a krémovým saténem. Tmavé barvy pokoje okamžitě pohlcovaly světlo z několika ručně malovaných luceren s růžovými hedvábnými štrápci. Vzduch byl lepkavě teplý a nesly se v něm rozmanité vrstvy vůní a pachů, vonných tyčinek a v neposlední řadě sexu.

Nejrušivějším a zároveň ústředním elementem se ukázaly být obrovské ochablé hýždě stotřicetikilového čínského šampiona ve vzpěračství. Měl obří stehna i lýtka, široký pas a masivně svalnatá záda a ramena. Kolem zátylku se mu vinul cop, jaký nosívali Číňané v dávných dobách. Oproti tomu nohy, mezi kterými ležel, vypadaly absurdně křehce. Žena byla bledá a hubená, hlavu jí zdobily kratší vlasy střižené na mikádo, líčidla měla rozmazaná v důsledku milostné přede hry i pozdějších slz, které po tváři stále ještě stékaly. Ostatně ležela na ní jeho doslova mrtvá váha, a tak všichni přítomní vesměs žasli, jak je vůbec možné, že ji ten kolos ještě nerozmačkal.

Li odhadoval, že jí je asi čtyřicet, maximálně pětáctičicet let, že je tedy přibližně dvakrát starší než její zesnulý milenec. Pořád tiše vzlykala, ale oči měla zamlžené, jako by měla šedý zákal, a hleděla kamsi do prázdna. Doktor Wang Sing, patolog z Centra pro analýzu materiálních důkazů v chu-tchungu Pchao-tü, seděl na židli vedle lůžka a držel ženu za ruku. Podíval se na Liho a povytáhl obočí. „Podávání sedativ a držení za ruku do mé domény obvykle nepatří,“ zašeptal takřka neslyšně. „Ale rozhodně se to bude hezky vyjímat v mých pamětech, jestli mi je vůbec někdo dovolí publikovat.“ Kývl hlavou směrem k paní domu. „Říkala, že bychom ho už mohli zkusit sundat.“

Bylo jich zapotřebí osm, a to Ťia Ťinga jen na chvíli přizvedli, aby zpod něj doktor Wang mohl vytáhnout nebohou zavalenou ženu. Leskla se potem a stále byla malátná po sedativech. Doktor ji stěží usadil do křesla. Li její nahotu překryl hedvábným županem a odvolal všechny pryč z místnosti.

„Takže vy si myslíte, že to byl infarkt?“ zeptal se Li.

Wang pokrčil rameny. „Zatím to tak vypadá. Ale jistě to budu vědět až potom, co mi Ťia přijde na stůl.“

„No, já budu rozhodně rád, když ho odtud vaši hoši vyflifrují co nejdřív.“

„Už jsou na cestě.“

„A co ta žena?“

„Bude v pořádku, veliteli. Je teď trochu omámená, ale to přejde.“

Li si klekl vedle ní a chytil ji za ruku. Hlavu měla sklopenou tak, že se bradou opírala o hrudník. Li jí přizvedl obličej palcem a ukazováčkem a mírně si její hlavu natočil k sobě, aby ho žena viděla. „Víte o někom, kdo by mohl přijít a zůstat tady s vámi do rána? Nějaká vaše kamarádka? Známa?“ Měla skelný pohled. „Chápete, co vám teď říkám?“

Bez odezvy. Podíval se na Wanga. „Můžeme zavolat někoho, kdo s ní zůstane přes noc?“

Žena mu však najednou stiskla zápěstí a skelný potah očí se částečně ztratil. Byly teď tmavé a vyžděšené, orámované rozmazanou řasenkou. „Nemusí se to dozvědět, že ne?“ Li se ani nemusel ptát, koho má na mysli. „Prosím...“ zamumlala. „Prosím, slibte mi, že mu to neřeknete.“

III

Když Li projížděl džípem na západ k Pej-sin-čchiao, ulice Tung-č'-men-nej už byla plná světel a rozličného ruchu. V severním ledovém větru přicházejícím z pouště Gobi se před desítkami restaurací pohupovaly stovky červených luceren. *Cesta duchů*. Tak silnici říkali. V době, kdy většina města spala, mladí bohatí lidé, novopečená čínská smetánka, strašili v restauracích a barech do tří hodin do rána. Nebo i déle. Ale v dálce u křižovatky

Tung-č'-men s druhým městským okruhem už světla Cesty duchů mizela ve tmě, kde kladiva demoliční firmy napáchala ty nejhorší škody. Buldozery zničily celé komunity ve starodávných s'-che-jüanech jen proto, aby vzniklo místo pro nový Peking vhodný pro olympijské hry. Chyby Západu zopakované po čtyřiceti letech, vykořeněné městské komunity přestěhované do bezduchých činžáků na předměstí. Do budoucího semeniště společenských nepokojů a zločinu.

Li zabočil doleva a spatřil světla oddělení jedna nad střechou tržnice. Svítilo se také v oknech baru 199 a za zamřazenými okny se pohybovaly nejasné postavy. Li zabočil opět doleva do opuštěné ulice Pej-sin-č'chiao San-tchiao a zaparkoval pod stromy naproti hnědé mramorové fasádě budovy celonárodního svazu Číňanů, kteří se vrátili ze zámoří. Během dne do ní neustále proudil jeden původní čínský občan za druhým, všichni s cílem zažádat o souhlas s návratem do rodné země, případně do rodiště svých předků. Přilákaly je příležitosti spojené s nejrychleji rostoucí ekonomikou na planetě.

Li vklouzl bočním vchodem do čtyřpatrové cihlové budovy, ve které sídlilo Oddělení jedna kriminální policie města Peking, a vystoupal po schodech do nejvyššího patra. Nakoukl do kanceláře detektivů a zjistil, že se v ní policisté jen hemží. V noci v ní často bývalo rušněji než ve dne. Wu už seděl u stolu a zamyšleně vyfukoval kouř na monitor počítače, potom si dal do úst novou žvýkačku. Když se Li objevil ve dveřích, zvedl hlavu a zadíval se na něj. „Jak mám tohle zahrát, veliteli?“ zeptal se.

„Naprosto vážně a bez legráček,“ řekl Li. Byl si až příliš dobře vědom možných následků události, které se v noci stali svědky. Členové Pekingského organizačního výboru pro olympijské hry byli zároveň političtí činitelé. Předsedou byl starosta města, výkonný ředitel vedl Čínský olympijský výbor. Čína považovala úspěch ve hrách za zásadní pro své postavení ve

světě a na výbor samotný kladla obrovskou odpovědnost. Skandál zahrnující jednoho z jejich nejvýznamnějších členů by se jako rázová vlna donesl do všech koutů mocenské struktury. Navíc bylo čím dál těžší udržet skandál mimo dosah médií. Li k Wuově zprávě ještě bude muset vypracovat vlastní hlášení o incidentu.

Podíval se směrem ke kanceláři svého zástupce. Dveře byly pootevřené a místnost za nimi se skrývala ve tmě. Nečekal, že Tchao Chenga najde uprostřed noci za stolem, a ulevilo se mu, protože s ním nebude muset záležitost probírat. Prošel chodbou do vlastní kanceláře, rozsvítil lampičku na stole a zhoupł se v křesle dozadu, tak aby jeho hlava nebyla v kruhu světla. Zavřel oči a vroucně zatoužil po cigaretě. Slíbil však Margaret, že kvůli dítěti toho nechá, a svůj slib nehodlal porušit. Ona tak či onak měla čich jako pes a okamžitě by z něj kouř vycítila.

Z tabákového rozjímání ho vytrhlo zaklepání na dveře. Vrátil křeslo nazpět a narovnal se. „Dále.“

Z chodby vyšel Sun Si. „Řekli mi, že už jste tady. Máte chvíli, veliteli?“ Je to mladý muž, do třicítky mu chybí sotva pár měsíců. Nedávno ho do Pekingu převeleli z Kantonu, kde měl vynikající výsledky, jak v počtu vyřešených případů, tak také v počtu zatčených zločinců. Kdysi byl nejmladším detektivem v oddělení jedna Li. Nyní je jím Sun. Když tady Li začínal, během prvních měsíců svého působení uzavřel ohromný počet případů. Sun během svého začátku na oddělení s úspěchem uzavřel neméně impozantní počet případů. Oddělení jedna přitom není žádná trafika na periferii velkoměsta, je to speciální, neřkuli prestižní útvar pro řešení nejzávažnějších zločinů v Pekingu. Li se v Sunovi do značné míry viděl. Co na tom, že Sun je mladší, extrovertnější, na rozdíl od Liho se pohotově usmívá a ještě pohotověji trousí jeden vtípek za druhým. Li okamžitě rozeznal, jaký má potenciál, a vzal ho pod svá křídla. Sun se obléká

velmi elegantně — bílé košile má vždy krásně vyžehlené, k nim nosí kalhoty s puky a vyleštěné černé boty. Kolem uší má vlasy pečlivě zastřižené nakrátko, nahoře je však nechává růst delší a uprostřed si češe pěšinku, jako když střelí. Pod tmavým obočím číhají černé rozpustilé oči. Je to pohledný mladík a téměř všechny dívky v kanceláři se úzkostlivě snaží, aby si jich všiml. On už je ovšem zadaný.

„Přitáhněte si židli,“ řekl Li a byl za takové rozptýlení vděčný. Když se Sun posadil naproti němu, zeptal se ho: „Jak se zabydluje Wen?“

Sun pokrčil rameny. „Víte, jak to je, veliteli,“ řekl. „Děvče z provincie ve velkém městě. Je úplně u vytržení. A náš malý teď začal kopat jako o závod.“ Sun se měl stejně jako Li stát zhruba za měsíc otcem. Sun už však — na rozdíl od Liho — dostal byt pro ženaté policisty. Byt se nachází v domě na ulici Čeng-i a jeho manželka sem právě dorazila z Kantonu.

„Vyřídila si už všechny předporodní záležitosti?“

„Neblázněte. Víte, jaké ženy jsou. Ještě pořád vybaluje věci. Budu potřebovat celý další byt jenom na její šaty.“

Li se usmál. Přestože Suna vnímal jako mladší verzi sebe sama, jejich ženy byly velice odlišné. Margaretin šatník by se dal popsat jako neuvěřitelně skromný, Margaret totiž, naštěstí pro Liho, nákupy nesnáší. „Margaret chodí už několik měsíců do porodnice na předporodní kurz. Možná by mohla Wen poradit, kam a za kým má zajít.“

„Myslím, že to by Wen určitě ocenila,“ řekl Sun.

„Promluvím s ní,“ dodal Li a pohodlně se v křesle opřel. „Tak co máte na srdci?“

Sun vytáhl krabičku cigaret. „Nebude vám to vadit?“

„Vůbec ne,“ řekl Li zdráhavě — a závistivě pak sledoval, jak si Sun zapaluje cigaretu a s prvním potáhnutím plní celé své plíce neodolatelným kouřem.

„Dnes večer mě poslali vyšetřit podezřelou smrt. Chvíli potom, co jste odjel. V natatoriu na Univerzitě Čching-chua.“ Zazubil se. „To znamená v plaveckém bazénu.“ Opět si potáhl, ale usmívat se přestal. „Zjevná sebevražda. Přeborník v plavání. Měl se účastnit tréninku v bazénu s národním týmem před zítřejším závodem s Američany.“ Na chvíli se odmlčel a vzápětí Liho překvapil otázkou: „Sledujete sport?“

Li zavrtěl hlavou. „Moc ne.“

„Naši mají tento týden takovou soutěž se Spojenými státy. Dva dny plaveckých závodů v olympijském parku, Olympic Green, a tři dny atletiky v hlavní uzavřené aréně Capital Stadium. Úplně první klání mezi Čínou a Amerikou.“

Li si toho byl vědom jenom matně. Média těmto událostem věnovala značný prostor, ale on to příliš nevnímal.

„Každopádně,“ začal Sun, „tenhle chlapík lámal světové rekordy a všichni čekali, že to Američanům natře na celé čáře. A on přijde na trénink o půl hodiny dřív než všichni ostatní — hlídač u brány tvrdil, že ho ani neviděl vejít — na bazénu je prázdnou, trenér zatím nedorazil. Náš plavec jde do šaten, kde vypije půl lahve pálenky na posilněnou, svlékne se, všechny své věci pověsí nebo úhledně poskládá do skříňky. Potom si vezme pětimetrový provaz a k bazénu dojde jen v Adamově rouše. Vyšplhá na nejvyšší skokanský můstek do výšky deseti metrů. Jeden konec lana uváže k zábradlí, na druhém udělá smyčku, utáhne si ji kolem krku a pak skočí. Pětimetrové lano, desetimetrová výška.“ Sun jazykem naznačil křupnutí. „Zlomí si vaz. Okamžitě je po něm.“

Li pocítil v břiše chlad. Náhodné útržky informací se v jeho hlavě začaly skládat do nečekaných řad jako digitální bajty na počítačovém disku. „Neumřeli náhodou minulý měsíc tři členové národního atletického týmu při autonehodě ve čtvrti Süan-wu?“ Zpráva o jejich úmrtí se objevila v *Lidovém deníku*.

Sun se zatvářil překvapeně. „Jo... to je pravda. Byli to běžci štafety.“ Zamračil se. „Nevidím v tom ale žádnou spojitost.“

Li zvedl ruku. Jeho mozek pořád ještě probíral a třídil každodenní informace zařazené do složky *Nijak zvlášť důležité, ale hodí se uchovat*. Možná. Našel, co hledal. „Pak tady byl ještě cyklista... Nepamatuju si, jak se jmenoval... Loni v létě skončil druhý v Tour de France. Doposud nejlepší výkon čínského závodníka. Utopil se před pár týdny nešťastnou náhodou během plavání.“

Sun přikývl a opět se zamračil. Sám už si začal fakta také spojovat.

„A já jsem právě přišel z domu, kde dnes v noci zkolaboval a zemřel vzpěrač během pohlavního styku. Srdeční záchvat. Patrně.“ Kdyby nedošlo k tak bizarní události, Li by si pravděpodobně ani neuvědomil, že by se zdánlivě nesouvisející úmrtí dala pospojovat.

Sun se v tu chvíli uchechtl. „Takže vy si myslíte, že Američani likvidují naše nejlepší sportovce, aby získali víc medailí?“

Li se však neusmíval. „Nemyslím si nic,“ řekl. „Jen na stůl skládám několik pravděpodobně nesouvisejících faktů. Možná bychom se na ně ale měli podívat detailněji.“ Vybavila se mu slova strýce I-fua. Uvědomit si svou nevědomost znamená sílu. Nebýt si vědom poznání znamená slabost. Odmlčel se. „Řekl jste, že to je zjevná sebevražda.“

Sun se předklonil do osvětleného prostoru nad Liho stolem a kolem hlavy mu kroužil oblak kouře. „Myslím, že to nebyla sebevražda, veliteli.“

Jejich myšlenkové pochody přerušilo vyzvánění telefonu. Li podrážděně popadl sluchátko. „Wej?“

„Veliteli oddělení, tady je generální prokurátor Meng Jung-ti.“ Limu se zasekly plíce uprostřed nádechu. Generální prokurátor byl nejvýše postavený soudní úředník v Pekingu a Limu rozhodně

nevolal každý den. Právě kancelář generálního prokurátora rozhodovala, jestli se případ bude nebo nebude projednávat u soudu, a také v některých situacích mohla zcela převzít vyšetřování. Limu chvíli trvalo, než popadl dost dechu na to, aby odpověděl: „Ano, generální prokurátore.“

„Před několika minutami jsem hovořil s asistentem ministra státní bezpečnosti.“ Meng vůbec nezněl nadšeně a Li se podíval na hodinky. Bylo téměř půl jedenácté a Meng už nejspíš ležel v posteli, když mu zavolali. „Zdá se, že ministr by si s vámi rád promluvil, veliteli oddělení. U sebe doma. Dnes večer. Už pro vás nechal poslat auto.“

Li v tu chvíli pochopil, proč Meng zněl nešťastně. Protokol nařizoval, že veškeré ministrové žádosti na níže postavené soudní úředníky musejí být předávány přes nadřízeného. Ve výsledku tak generální prokurátor musel vstát, aby předal jednoduchou zprávu, a role poslíčka se mu zjevně nezamlouvala. Na druhém konci linky se ozývalo Mengovo sípavé oddychování skrz nos. „Co se stalo, Li?“

„Nic, generální prokurátore. Alespoň o ničem nevím.“

Rozčileně zaprskal. „Buďte tak laskav a dodejte mi aktuální informace.“ Ozvalo se cvaknutí a linka ohluchla.

Li chvíli držel sluchátko na půli cesty mezi uchem a telefonem — potom teprve zavěsil. Mrazení v žaludku se vrátilo. Měl pocit, že se mu z ramenou na celé tělo snesl ledový plášť. Když si ho sám ministr státní bezpečnosti povolal k sobě domů o půl jedenácté o studené prosincové noci, co mohl čekat jiného než špatné zprávy?

IV

Černé BMW nejvyšší řady projíždělo kolem severní brány do Zakázaného města a zabočilo na jih do ulice Pej-čchang, kde Li

teprve před dvěma hodinami vyšetřoval smrt Ťia Ťinga. Zdálo se přitom, že se vozidlo nad vozovkou vznáší. Li se v kanceláři před odjezdem převlékl do uniformy a teď seděl na měkké kůži zadního sedadla ministerského vozu — celý ztuhlý a nejistý. Když míjeli elektronickou bránu do domu předního člena BOCOGu, vjezd už byl zamčený a v domě nesvítala žádná světla. Policisté byli pryč. Li předtím zůstal dost dlouho na to, aby viděl, jak vzpěračovo tělo dávají do pytle a odvázejí do mrazáku. Následně se ze všech sil snažil zmírnit hysterický záchvat nevěrné ženy, jelikož podaná sedativa začala příliš rychle odeznívat. Co jí však mohl říct jiného než: „Nemůžu vám bohužel zaručit, že se váš manžel o dnešní noci nic nedozví.“ A žena se neovladatelně rozplakala. Odešel až ve chvíli, kdy konečně dorazila její kamarádka, aby u ní zůstala do rána.

Když projeli pod korunami stromů nad silnicí a zabočili na křižovatce Si-chua-men, všiml si, že teď už je ulice doslova opuštěná. Po chvíli před nimi začaly jakoby ze země vyrůstat vysoké zdi Čung-nan-chaj. Když auto zastavilo u brány, elektronicky ovládané okénko automaticky sjelo a Li ukázal svůj průkaz příslušníka státní bezpečnosti ozbrojenému hlídači, který si pečlivě prohlédl jeho obličej a fotografii. Potom auto vpustil dovnitř a Li se poprvé za celý svůj život ocitl za branami Čung-nan-chaj. Uvědomil si, že se mu zrychlil dech. V oknech vládních budov v areálu po levé straně žhnula světla, ta však brzy zmizela z dohledu, když se auto vydalo po tmavé cestě lemované vrbami a vynořilo se u zmrzlé hladiny ozářené měsíčním světlem. Jezero Čung-chaj. Na jeho ledově bílé ploše, jemně poprášené čerstvým sněhem, se zřetelně odrážel téměř do úplňku dorostlý měsíc.

Na březích jezera žili v přepychu a izolaci státních vil a bytů vůdcové a vysoce postavení představitelé jeho země. Privilegování jedinci požívající výsad vyplývajících z moci. Světlo reflektorů dopadlo na protější břeh a odhalilo menší molo a za

ním pavilon s nahoru zakroucenými římsami ve všech čtyřech rozích střechy. Od ledové plochy se zvedala mlha a skrz ni na druhé straně jezera problikávala za další hradbou stromů nej-různější světla nevysokých domů.

Ze silnice podél jezera sjel řidič na příjezdovou cestu, která se táhla skrz bambusové houští po obou stranách. Svěšené holé větve vrb jemně chrastily po kapotě. Řidič zastavil před dvoupatrovou majestátní vilou, postavenou v tradičním čínském stylu. Pilíře v barvě zaschlé krve podpíraly šikmou střechu nad verandou táhnoucí se po celém obvodu stavby. Řidič doprovodil Liho dovnitř a otočil se na podpatku. Li pak sám nervózně přešlapoval v tmavé vstupní hale s červeným lakovaným nábytkem a naleštěným dřevem. Po chvíli se objevila mladá žena v černých šatech a vyzvala ho, aby ji následoval nahoru. Stoupali po schodišti pokrytém nebývale tlustým kobercem.

Na konci dlouhé chodby se zavěšenými lucernami ho uvedla do malé místnosti osvětlené pouze stolní lampou a mihotajícím se světlem televizoru. V televizi právě běžel fotbalový zápas, ale zvuk byl ztlumený. Na naleštěné dřevěné podlaze ležely koberce Sin-ťiang. Pod oknem zastíněným dřevěnými žaluziemi stál stolek s notebookem. Stěny byly pokryté zarámovanými fotografiemi ministra v uniformě, pořízenými ve chvílích, kdy si potřásal rukou s nejvyššími policejními úředníky a politickými představiteli země. Pan ministr — rozesmátý na snímku s Ťiang Ce-minem; pan ministr — převyšující Teng Siao-pchinga; pan ministr — v přátelském objetí s Ču Žung-ťi.

Ministr seděl na měkké černé pohovce a něco psal ve světle lampičky na svazek papírů, které měl položené na koleni. Vedle sebe měl další papíry a úřední tiskoviny. Měl na sobě měkké manšestráky, košili s rozepnutým límcem, pantofle a na špičce nosu půlkruhové brýle na čtení. Roztržitě se na Liho podíval a pokynul mu směrem k ošoupanému koženému křeslu naproti

sobě. „Posadte se, Li, hned se vám budu věnovat,“ pronesl suše a vrátil se ke svým papírům.

Li si v uniformě připadal ztuhlý a neohrabaný. Přemýšlel, jestli raději neměl zůstat v civilu. Nervózně se usadil na kraj křesla a sundal si brigadýrku. Podíval se na televizor a zjistil, že Čína hraje proti Jižní Koreji. Korea o dva góly vedla.

„Baví vás fotbal, Li?“ zeptal se ministr, aniž vzhlédl.

„Popravdě moc ne, pane ministře,“ odpověděl Li.

„Hmmm. A co atletika?“

„Vůbec ne.“

„Takže vás žádné hry nebaví?“

„Baví mě šachy.“

Ministr se na něj zahleděl přes okraj čtecích brýlí. „Vážně? A jak vám to jde?“

„Dřív jsem strýci dokázal pořádně zatopit.“

„Ach ano...“ Ministr odložil papíry stranou a poprvé na Liho zaměřil svou plnou pozornost. „Starý I-fu. Váš strýc byl pěkně prohnáný starý parchant. Ale dobrý policista.“ Odmlčel se. „Myslíte, že to někdy dotáhnete tak daleko jako on, veliteli oddělení?“

„Ani ve snu, ministře.“

„Ach...“ usmál se ministr. „Skromnost. To se mi líbí.“ Jeho úsměv potom povadl. „Ale vy to vlastně nedotáhnete vůbec nikam, jestli nepřehodnotíte své osobní plány.“

Li klesl na duchu. Tak proto si ho nechal předvolat.

Ministr však jeho myšlenky utnul, jako by je dokázal přečíst. „Ale proto tu teď nejste.“ Zdálo se, že se ztrácí v jakési vzpomínce, jako by nevěděl, kde začít. Potom konečně spustil: „Jistá manželka jistého člena jistého výboru dnes večer zvedla sluchátko a jala se telefonovat. Hned potom, co jste odešel z jejího domu.“ Ministr se odmlčel, aby zhodnotil, jak Li zareaguje. Li však nezměnil výraz. Měl si uvědomit, že žena takového postavení

rozhodně bude znát další vlivné lidi. Ministr pokračoval. „Příjemce jejího telefonátu následně zavolal další jisté osobě a potom zazvonil telefon u mě.“ Usmál se. „Vidíte, jak vznikají kone-
xe?“ Li to viděl až příliš jasně.

Ministr si sundal brýle na čtení a během hovoru si s nimi takřka ledabyly pohrával. „Pokud je nám známo, dnes večer k žádnému zločinu nedošlo. Mám pravdu?“ Li přikývl. „Pak je tedy dost dobře možné, že jistý vzpěrač dorazil do domu určitého člena komise z důvodů nám neznámých. Možná si přál s členem výboru, který byl zrovna bohužel za hranicemi naší země, promluvit ohledně své sportovní disciplíny. To se však už nedozvíme, že? Jelikož ten nebožák zkolaboval a zemřel. Infarkt, je to tak?“

„To budeme vědět jistě až po pitvě.“

„A to vše se také samozřejmě odrazí v oficiální zprávě, nemám pravdu?“

Li na delší chvíli zaváhal. Přičila se mu představa, že se jakkoli zaplete do ututlávání. Kdyby si myslel, že za tím je víc než jen záchrana pár úředníků před ztrapněním, byl by proti. Téměř ve své hlavě slyšel hlas strýce I-fua, citujícího *Umění války* od Sun-c', radu nejslavnějšího vojenského stratéga v dějinách — Vítězí ten, kdo ví, kdy může či nemůže bojovat. Věděl, že v budoucnu ho čekají důležitější bitvy. Řekl jen: „O to se postarám, pane ministře.“

Ministr se usmál a viditelně se mu ulevilo. „To jsem rád. Bylo by politováníhodné, možná i škodlivé, kdyby jistí lidé utrpěli ponížení jistými nepodloženými spekulacemi.“

„To rozhodně,“ řekl Li a nedokázal z tónu svého hlasu odloučit jízlivost.

Ministr se na něj přísně zahleděl a hledal jakýkoli náznak odporu v Liho výrazu. Jeho úsměv zmizel a jeho oči se upřeně zahleděly někam za Liho. Po chvíli složil brýle na čtení, dal je na stůlek vedle pohovky a vstal. Li okamžitě pocítil znevýhodnění,

protože pořád nervózně seděl na kraji křesla a držel čepici. Ministr ho však nevyzval, aby se taky postavil.

„Niménéě,“ prohlásil ministr, „jsou tu ještě jiné, závažnější záležitosti, které jsou s Ťia Ťingovou smrtí spojené. Možná si to neuvědomujete, Li, ale je to pátý čínský vrcholový sportovec, který za poslední měsíc zemřel. Všichni očividně zahynuli přirozenou smrtí nebo při nehodě.“

„Tři členové štafety,“ řekl Li. „Cyklista, vzpěrač.“

Ministr se na něj zamyšleně podíval a povytáhl obočí. „Tak nakonec hru sledujete.“ Zdálo se, že je překvapený.

Limu se nechtělo přiznávat, že „hru“ zaznamenal teprve před několika desítkami minut. Neušlo mu však, že jiní ji sledují už o dost déle než on. Teď byl Li ovšem o krok před nimi. „Budete to číslo muset upravit, pane ministře. Jejich počet už vzrostl na šest.“

Ministr měl mladistvou tvář bez vrásek, ve vlasech jen nepatrné náznaky šedin, přestože mu bylo pravděpodobně už kolem pětapadesáti let. Najednou se zdálo, že o deset let zestárl. „Pokračujte,“ zachraptěl.

„Zatím nemám k dispozici všechny podrobnosti. Podle všeho se jedná o sebevraždu. Člen plaveckého týmu. Našli ho, jak visí ze skokanského můstku nad tréninkovým bazénem v Čching-chua. Visel za krk.“

„Kdo to byl?“

„Jmenoval se Suej Ming-šan.“

Limu to jméno nepřípadalo vůbec nijak povědomé, ale ministr okamžitě věděl, o koho se jedná. „Ve jménu nebes, Li! Suej byl naší největší nadějí na olympijské zlato. Zítra měl plavat proti Američanům.“ Obrátil oči v sloup a hlasitě si povzdechl. „Jak tohle máme sakra udržet v tajnosti?“ Potom ho však napadla jiná myšlenka. „Když šest našich nejlepších sportovců zemře během jednoho měsíce... to nemůže být náhoda.“

„Z hlediska pravděpodobnosti to náhoda nejspíš není, pane ministře,“ odpověděl Li.

„To byste měl zjistit vy, a to sakra rychle. Nehledě k tomu, že se o tom rozhodně nechci dočíst v zahraničním tisku, rozumíte? Už tak bude těžké vysvětlit, proč sportovci takové úrovně budou na utkání s Američany chybět. V roce 2008 Peking čeká olympiáda, takže si nemůžeme dovolit sebemenší skandál. Ve hře je prestiž a mezinárodní postavení Číny.“

Li vstal a stále ještě držel černou brigádýrku se stříbrným lemováním a lesklým odznakem státní bezpečnosti. „Vyšetřování už probíhá, pane ministře.“

Ministr najednou hleděl vzhůru na Liho, který byl o dobrých dvacet centimetrů vyšší než on. Nijak ho to však nezastrašilo. Moc jeho úřadu mu dodávala neochvějnou sebejistotu. Zamyšleně si Liho prohlédl. „Nemůžeme si dovolit ztratit policisty vašeho kalibru, veliteli oddělení,“ oznámil mu suše. „Ten... osobní problém, který máte... Jak by se dal vyřešit?“

„Při vši úctě, pane ministře, nemyslím si, že problém mám já. Neexistuje žádný právní předpis—“

Ministr mu skočil do řeči. „Krucinál, Li, tady nejde o právo, ale o politiku.“

„Pak byste mohli udělat výjimku.“

„Ne.“ Jeho odpověď zazněla rozhodně a okamžitě. „Žádné výjimky. Uděláme jednu ve vašem případě a pak přijdou další. A když jedním směrem projde dost lidí, vznikne cesta.“

„Potom možná budu muset předat štafetový kolík dál ještě dřív, než dojde k uzavření případu.“

Ministr se na něj rozzlobeně zahleděl. „Jste tvrdohlavý parchant, Li. Přesně jako váš strýc.“

„Budu to považovat za kompliment.“

Ministr nějakou dobu na Liho tiše hleděl a nebylo jasné, jestli zuří, nebo jen neví, co říct. Nakonec se otočil, zvedl brýle ze

stolu, opět se usadil na pohovce a položil si svazek papírů na koleno. „Neustále mě o všem informujte, Li.“

A Li si uvědomil, že jednání skončilo.

V

Když se vrátil na oddělení jedna, Wuova zpráva už ho čekala na stole. Byl příliš unavený na to, aby si převlékal uniformu, takže jen hodil čepici na stůl, rozvalil se vyčerpaně v křesle a začal číst hlášení. Opět si musel prožít celou tu absurdní záležitost až do konce. Vstal, došel ke dveřím a zahulákal do chodby: „Wu!“

Wu se po chvíli vynořil z kanceláře detektivů a za zády zanechal stopu cigaretového kouře. „Ano, veliteli?“

Li se zhluboka nadechl, jako by si chtěl cizího kouře sám potáhnout, mávl na detektiva a vrátil se ke stolu. Když Wu vstoupil, hodil mu hlášení nazpět. „Napište to znovu.“ Wu se zamračil. „Tentokrát ale úplně vynechejte všechno, co proběhlo v ložnici.“

„Ale to je zrovna ta nejpikantnější část, veliteli.“

Li jeho komentář ignoroval. „Náš vzpěrač dorazil k domu a hledal člena komise, ale než stihl říct proč, zkolaboval a zemřel. Rozumíme si?“

Wu se na něj zvědavě podíval. „Jste to pořád vy, veliteli?“

„Ano, jsem. Prostě to udělejte.“ Wu pokrčil rameny a vydal se ke dveřím. Li na něj ještě zavolal: „A řekněte Sunovi, že s ním chci mluvit.“

Když vstoupil Sun, Li mu řekl, ať za sebou zavře dveře a zhasne světlo, takže svítit zůstala pouze lampička na stole. Pokynul detektivovi, aby se posadil, a potom se opřel, aby si ho prohlédl z přítmí mimo kruh světla lampy. Víčka se mu klížila, oči ho pálily. „Povězte mi, proč si myslíte, že ten plavec nespáchal sebevraždu,“ začal a promnul si oči.

Sun se nadzvedl a řekl: „Už jsem dopsal hlášení, jestli si ho chcete přečíst.“

„Ne, to nechci. Prostě mi to jen řekněte.“

Li zavřel oči a poslouchal. Sun mu popsal, jak on a Čchien I, jeden ze služebně nejstarších detektivů na oddělení, dorazili k plaveckému bazénu krátce po půl osmé.

„Jako první nám připadalo podezřelé, že hlídač u vstupní brány říkal, že neviděl Sueje vejít. Zeptal jsem se ho, jestli je možné, že Suej dorazil, když byl hlídač na záchodě. Řekl, že byl u vchodu dvě hodiny bez přestávky. Tak jsem se ho zeptal, jestli neexistují ještě další vchody. Ukázalo se, že tam je šest únikových východů, které se dají otevřít jenom zevnitř. Všechny jsme je prohlédli. Jeden z nich nebyl pořádně zavřený, takže Suej musel nepozorovaně vejít právě tudy.“

Li se nad tím na chvíli zamyslel. „Proč by se dovnitř plížil únikovým východem? Nevešel by jednoduše hlavním vchodem? A jestli vstoupil únikovým východem, jak ho mohl otevřít zvenku?“

„Napadly mě přesně tytéž otázky, veliteli,“ řekl Sun.

„A napadly vás taky nějaké odpovědi?“

„Jen to, že nebyl sám.“

Li se zamračil a otevřel oči. „Jak to myslíte?“

Sun se předklonil do světla. „Myslím, že tam nešel sám — a ani dobrovolně, veliteli. Myslím, že ho tam dovedli proti jeho vůli lidé, kteří ho už předtím opili. Lidé, kteří se postarali, aby ten požární východ byl odemčený.“

Li pochybovačně povytáhl obočí. „A všechny tyhle spekulace stojí na tom, že ho hlídač neviděl vcházet? Očití svědkové jsou proslulí svou nespolehlivostí, Sune. Vzpomínky se můžou velmi snadno zašmodrchat. Možná musel jít na záchod a jenom si to nepamatuje. Možná, že si četl a Sueje si nevšiml.“

„A co ten nouzový východ?“

Li pokrčil rameny. „Dveře občas zůstanou otevřené.“ Sun působil očividně zklamaně. Li ale ještě pokračoval: „Řekněte mi, že vaše pochyby nestojí jen na hlídači a požárním východu.“

Sun zavrtěl hlavou. Pochybovačnost jeho nadřízeného ho rozčílila. „Veliteli, já nevím, co vám mám říct. Prostě mi to nese-dělo. Vůbec nic. Jeho kolegové z týmu řekli, že se nikdy nedotkl alkoholu. Nikdy v životě. Přesto byl ale cítit chlastem a v taš-ce ve skříňce měl poloprázdnou lahev pálenky A jestli jí půlku skutečně vypil, copak by si v takovém stavu dokázal posklá-dat a navěšet oblečení do skříňky? A hlavně proč by to vůbec dělal? A proč by si holil hlavu?“

Li se narovnal. To byla nová informace. „On si oholil hlavu?“

„Jo. Udělal to jen pár hodin předtím. Na hlavě měl čerstvé oděr-ky, zaschlou krev, ale když ho viděli naposledy, vlasy ještě měl.“

Li si chvíli lámal hlavu nad tou oholenou hlavou, ale žádné nápady se nedostavily. „Přijel na místo patolog?“

„Doktor Ču, jeden z Wangových zástupců z chu-tchungu Pchao-tü.“

Toho Li zná. Je mladý a nepřiliš zkušený. „A co říkal?“

„Nic moc, veliteli. Řekl jen, že nejsou patrně žádné vnější známky zápasu a že smrt nastala vlivem zlomeného vazu při oběšení. Samozřejmě to nemohl potvrdit s jistotou, dokud ne-bude po pitvě.“

„A kdo má pitvu na starost?“

„On.“

Li zavrtěl hlavou. „Zastavte to. Nechci, aby se toho těla dotkl někdo tak nezkušený, jako je Ču.“

Suna to překvapilo a chvíli nevěděl, jak má zareagovat. Měl to brát jako zadostiučinění? „Myslíte si teda, že mám možná pravdu? Že to není jednoznačná sebevražda?“

Li chvíli přemýšlel, co odpovědět. „Přestože si stojím za tím, že vaše domněnky jsou spekulace, Sune, myslím, že nejsou

neopodstatněné. Ze dvou důvodů.“ Zvedl palec, aby naznačil první z nich. „Za první. Musíme se na to dívat v kontextu šesti mrtvých sportovců za měsíc. Tím se teorie, že šlo o pouhou náhodu, v podstatě vylučuje.“ Přidal k palci ukazováček, aby naznačil druhý důvod. „A za druhé. Ty vlasy. To prostě nedává smysl.“

Sun se zatvářil zmateně. „Jak to myslíte?“

„Sám jste si položil otázku, proč by si Suej holil hlavu. Jestli tomu dobře rozumím, u plavců není neobvyklé, že si oholí hlavu, protože díky tomu pronikají vodou s menším odporem.“

Sun přikývl. „Takže...?“

„Takže když člověk plánuje sebevraždu,“ pokračoval Li, „proč by se zdržoval holením lebeně? Aby byl rychlejší v závodě, kterého se vůbec nehodlá zúčastnit?“ Všiml si, jak se Sunovy oči rozzářily, když mu to došlo. Potom Li dodal: „To ovšem přináší další, ještě nepravděpodobnější otázku. Proč by to dělal kdokoli jiný?“

VI

Margaret se nedařilo usnout. Ráda nechávala závěsy rozhrnuté, protože ji uklidňovalo vědomí, že v blízkosti nejsou žádné čínžáky, ze kterých by bylo vidět dovnitř, i kdyby rozsvítila. Chození po bytě ji bavilo. Orientovala se jen ve světle televizoru a venkovních světel města, která ji obklopovala. Když otěhotněla, začala být z nějakého důvodu citlivá na jasné světlo a tma jí přinášela určitou útěchu. Cítila se bezpečněji. V tak jasných nocích se také ráda dívala na město. Viděla zadní světla aut a autobusů na míle daleko a sledovala, jak se probíjejí sítí silnic hlavního města, řadí se do dlouhých front během špičky nebo uhánějí po opuštěných městských okruzích pozdě v noci, jako teď.

Ale dnes v noci její ložnici zaplavoval měsíc jasným stříbrným světlem. Pronikalo skrz okno, dopadalo na její postel ve

zkosených obdélnících a nedovolovalo jí usnout. Po Liho odchodu byla navíc nešťastná a osamělá a stále cítila palčivou lítost nad promarněnou příležitostí k sexu.

Zhruba za týden už bude vdaná. To pomyšlení ji naplňovalo úzkostí. Zejména úzkostí z útrap, které bude muset v následujících dnech snášet. Opožděné zasnubní setkání. Bude muset kontaktovat matku. Pak proběhne první setkání s Liho otcem. A co potom? Co se pak změní? Dokud Li nedostane byt pro ženaté policisty, budou muset pořád trávit podstatnou část svého života v odloučení. A až dítě přijde na svět... Zavřela oči. Byla to myšlenka, které nechtěla čelit. Asistovala u mnoha porodů během praxe v chicagské nemocnici UIC, takže věděla, že takovou zkušenost by sama osobně raději nezažila. Bolest snášela dost těžce, i když se na ni musela jen dívat. Její vlastní bolest ji dělala k smrti.

Obrátila se na bok a přetáhla si přikrývku přes hlavu. Odhodlaně se chystala konečně usnout. V té chvíli se ozvalo škrábání klíče o zámek. Prudce se posadila a podívala se na digitální displej s červenými číslicemi. 01:14. Přece se nevrátil takhle pozdě v noci. „Li Jene?“ zavolala a dveře do její ložnice se otevřely. Za nimi se objevil Li, osvětlený měsíční září. Stále měl na sobě uniformu a čepici a přes rameno nesl přehozený kabát.

„Nechtěl jsem tě probudit,“ řekl.

„Samozřejmě. Jsi posedlý sexem. Proč by ses sem jinak vracel?“ zasyčela jakoby opovržlivě.

On se však neusmál. „Chci tě požádat o pár laskavostí.“

„Ale, nepovídej.“ Nezeptala se však, jaké laskavosti má na mysli. „Budeš stát celou noc ve dveřích, nebo půjdeš taky někdy do postele?“ Usmála se. „Muži v uniformách se mi moc líbí.“

Li vstoupil dovnitř, zavřel za sebou a začal se svlékat. Když si rozepnul košili, Margaret pozorně sledovala, jak v měsíčním světle vynikají jeho vyrysované hrudní a břišní svaly. Pohyboval

se lehce a ladně. Když si stáhl kalhoty a postavil se, ze tří čtvrtin osvětlený měsícem, Margaret pocítila, jak se její nenaplněné touhy opět vracejí. Ale Li se zatím do postele nechystal. „Na oddělení máme nového mladého policistu. Už jsem ti o něm říkal. Sun.“ Margaret mlčky čekala a přemýšlela, co se jí proboha Li snaží říct. „Přišel z Kantonu před třemi měsíci a byt pro ženaté policisty mu přiřadili až teď.“

„Aha, chápu,“ řekla jízlivě. „Takže detektiv dostal byt, ale jeho šéf si musí počkat.“

„Je to jen otázka administrativy,“ řekl Li rychle. To poslední, co by teď chtěl, byla diskuze o bytech. „Jde o to, že jeho manželka právě přijela z jihu. Nikoho tady nezná a nevyzná se v Pekingu. A má termín porodu zhruba ve stejnou dobu jako ty. Napadlo mě... no, říkal jsem si, jestli bys jí neukázala, jak to tady chodí.“

Margaret vyprskla. „Pche! Jako bych neměla dost starostí s promýšlením matčina příletu, zásrubního setkání, svatby...“ Odmlčela se a přísně se na něj podívala. „Ale tys mě sem určitě nepřišel v jednu ráno požádat jenom o to, abych dělala chůvu nějaké manželce jednoho z tvých detektivů.“

„Popravdě,“ řekl Li, „jde ještě o něco jiného.“

„O co přesně?“

„Potřeboval bych, abys udělala pitvu.“

Margaret se dlouze odmlčela. „Myslela jsem, že mám zákaz,“ řekla tiše. „Ty sis myslel, že by se tím mohlo ohrozit dítě, a já se nehodlala hádat. Co se změnilo?“

„Nežádal bych tě, kdybych si nemyslel, že je to důležité.“ Odmlčel se. „A taky tě o to žádat nebudu, pokud si myslíš, že hrozí sebemenší riziko.“

Věděla, že pokud nehrozí žádné riziko jí, nehrozí žádné riziko ani dítěti. A sama sebe nikdy rizikům nevystavovala. „O jaký jde případ?“ Nedokázala skrýt nadšení v hlase. Byla to příle-

žítost získat nazpět svůj život, být opět sama sebou, posadit všechny ty ostatní role — manželky, matky, dcery — na zadní sedačku, byť jen dočasně.

Posadil se na okraj postele a popsal jí události toho večera. Dlouho ležela a nad vším přemýšlela. „Kdo udělá pitvu toho vzpěrače?“

„Wang.“

Přikývla. Wanga považovala za schopného. Už s ním v minulosti pracovala. „A co ti ostatní? Ty oběti autonehody, ten utopený. Můžu se podívat na jejich záznamy z pitvy?“

Li zavrtěl hlavou. „Nepitváme každou oběť nehody, Margaret. Jen za podezřelých okolností nebo když příčina smrti není zjevná. Nemáme dost patologů.“

„To je dost nepraktické,“ řekla nevzrušeně. „Předpokládám, že je nemůžeme nechat jen tak vykopat, že?“

Li si povzdechl a sám si uvědomil, že budou muset pracovat s naprostým minimem důkazů. „Ve městě jsou pohřby zakázané. Zkusím to ještě zjistit, ale jsem si v podstatě jistý, že už všechny ostatky spálili.“

„Moc nám to neusnadňuješ, víš to?“

„Čím víc nad tím přemýšlím, tím víc se mi zdá, že se někdo hodně snažil, aby to tak vypadalo,“ pronesl unaveně.

Margaret opovržlivě zaprskala. „Jestli se vůbec dostaneš k vyšetřování.“

Li už toho měl dost, a tak se Margaret důrazně zeptal: „Uděláš pitvu toho plavce?“

Její tvář byla ve stínu, ale Li slyšel, jak se usmála. „Zkus mě zastavit.“ Po chvilce ticha ho chytila za paži. „Ačkoli zrovna teď doufám, že bychom už mohli přejít ke třetímu důvodu, proč ses vrátil.“

„Já jsem měl nějaký třetí důvod?“ zeptal se nevinně.

„To bych ti teda radila.“ A přitáhla si ho k sobě na postel.

DRUHÁ KAPITOLA

I

Margaret věděla, že přijede pozdě, ale nechtěla spěchat, aby si neublížila. Do pedálů se proto opírala pomalu a klidně, držela tempo s proudem cyklistů směřujících na východ po zúženém cyklistickém pruhu na třídě Čchang-an. S nárůstem počtu motoristů se snížil počet cyklistů, a úřady proto odebraly kus ze štědrých cyklistických pruhů naplánovaných představiteli města ve dvacátém století. Zábrany je tak zužovaly na polovinu a jedno taxi za druhým teď proudilo po asfaltu, který kdysi náležel do říše jízdních kol.

Když se probudila, Li už byl pryč, ale jeho teplo a vůně zůstávaly v přikrývce a na polštáři vedle ní. Převalila se, vdechla jeho aroma a vzpomínala, jak pěkné to bylo před pouhými několika hodinami, kdy se s ní pomalu a něžně miloval a ona toužila nechat se jím prostě celá pohltit, ztratit se v jeho jemné něžnosti. Splynout s ním v jednu bytost. Potom se podívala na hodiny a hned si uvědomila, že na ni čeká Mej Jüan.

Obloha na východě byla světlá, od vybledlé zlaté barvy až po nejhlubší modř, ale slunce se pořád ještě nevyšplhalo mezi

mrakodrapy, aby vrhlo své dlouhé stíny na západ. Byla taková zima, že jí svaly téměř znehybněly — jako při křeči.

Provoz se zastavil u Náměstí nebeského klidu kvůli rannímu rituálu — vyvěšování vlajky. Všimla si, jak vojáci pochodují jako ve zpomaleném filmu v ohromné formaci od Brány nebeského klidu ke stožáru na náměstí. Sestoupila z kola a tlačila ho vedle sebe. Prošla tak mezi stojícími vozy na druhou stranu třídy. Pod vysokými červenými stěnami parku Čung-šan se na lavičce chouлил stařík s baretem na hlavě a sledoval vojáky. Pod korunami stromů škrábal metař ve vyřazeném vojenském zimníku zmrzlý chodník. Margaret dojela ke klenuté bráně a kolo tady zaparkovala. Potom se rychle vydala do vstupní haly s karmínovými pilíři a zavěšenými lucernami, aby u pokladny zaplatila vstupné dva jüany.

Prošla halou Čung-šan a kolem Oltáře pětibarevné hlíny. Mej Jüan stojí na nádvoří před pavilonem Jü Jüan. Skrz řadu oken je vidět na nádrže s třiceti různými druhy zlatých rybiček, které plavou nedotčené zimou ve vodě ohřáté na tropickou teplotu. Mej Jüan společně s šesti dalšími lidmi pomalu a rozvážně cvičí za doprovodu tradiční čínské hudby, která se jemně line z kasetového přehrávače některého z tančících. Taiči může laikovi připadat na první pohled snadné, ale uvolněná kontrola vlastního těla vyžaduje zapojení téměř všech svalů. Je to úžasný způsob, jak se udržet fit a nevyčerpat se. Skvěle to funguje zejména pro starší lidi. Nebo těhotné ženy.

Když si Mej Jüan všimla Margaret, oddělila se od ostatních a hned se jí vydala obejmout. „Myslela jsem, že už dneska nepřiđeš.“ Mej Jüan vypadá na čtyřicet, ale je jí téměř šedesát. Má kulatý hladký obličej a měkkou bílou lyžařskou čepici. Usmála se a kolem mandlových očí jí vystoupily jemné vrásky. Je menší než Margaret, podsaditá a zabalená v několika vrstvách oblečení pod prošívanou zelenou bundou. K tomu má modré bavlněné

kalhoty a teplé bílé tenisky. „Už jsi jedla?“ zeptala se standardní čínštinou. Je to tradiční pekingský pozdrav, vzniknuvší v době, kdy jídla nebylo nazbyt a hlad byl součástí života.

„Ano, jedla jsem,“ odpověděla Margaret. Také standardní čínštinou. Postavila se za starší ženu a po chvíli se obě přidaly k ostatním. Jejich mysl se nechala pozvolna unášet táhlými pohyby, přirozenými rytmy, starými takřka pět tisíc let. Margaret však přesto musela vyslovit jednu neodbytnou myšlenku: „Dneska se nemůžu zdržet moc dlouho. Li Jen mě požádal, abych provedla pitvu.“ Pohlédla na Mej Jüan. Tušila, že se jí to nebude líbit.

„A tys pochopitelně souhlasila.“

Margaret přikývla. Mej Jüan mlčela. Věděla, že udělá lépe, když o Margaretině rozhodnutí nebude pochybovat. Margaret na ní však bezpečně poznala, že je proti. V Říši středu k těhotenství přistupovali s téměř nábožnou úctou a s nastávajícími matkami zacházeli jako s drahocenným porcelánem dynastie Ming. Dokonce i po porodu rodina často ještě měsíc držela matky zavřené v tmavé místnosti. V čínštině na to měli dokonce i sousloví: *cuo jüe-c'*. Toto slovní spojení se sice překládá jako „šestinedělí“, ale jeho doslovný význam je „být měsíc v uvěznění“. Margaret se však nehodlala nechat uvěznit nikdy — před porodem ani po něm.

Cvičily ještě půl hodiny, majitelka přehrávače pak zastavila hudbu a omluvila se, že už musí jít. Mej Jüan a Margaret se společně vrátily parkem a cestou minuly velkou skupinu lidí nacvičujících wu-šu podle mistra zpomalených seků mečem. Z rukojetí jejich obřadních zbraní visely červené třásně. Čepele se v obloucích zvedaly k slunečnímu světlu, které už konečně proniklo skrz holé větve starobylých jerlínů.

„Zarezervovala jsem místnost na svatební obřad,“ řekla Mej Jüan. Představovala v Liho životě nejbližší mateřskou postavu.

Jeho vlastní matka zemřela během kulturní revoluce. Ovšemže Margaret si Mej Jüan zamilovala brzy také. Považovala ji za svou „čínskou“ matku. Přemýšlela, jak asi bude její skutečná matka, až dorazí do Pekingu, vycházet se svým čínským protějškem. Li už před nějakou dobou požádal Mej Jüan, aby připravila všechny náležitosti pro čínskou svatbu, a Margaret byla šťastná, že může všechno nechat na někom jiném. Poslouchala teď Mej Jüan jen na půl ucha. Svatba jí pořád připadala vzdálená a nedostupná, jako by se týkala někoho úplně jiného.

„A objednala jsem květiny na oltáře,“ pokračovala dále. Mej Jüan už dříve Margaret vysvětlila, že v čínské kultuře se neodříkávají žádné formální sliby. Pár jednoduše spojí paže a napije se z pohárů svázaných červenou šňůrou na znamení jejich závazku. Obřad probíhá přede dvěma oltáři na počest předků obou rodin. Dohodli se, že k němu nedojde u Liho doma, jak bylo zvykem, protože jeho byt byl příliš malý. „Obvykle se na jeden z oltářů pokládá miska s rýží a hůlky, pokud v některé z rodin nedávno došlo k úmrtí.“ Po té větě se odmlčela, aby se nad ní Margaret zamyslela. Nebylo to oznámení, ale spíše otázka. Margaret okamžitě pomyslela na svého otce. Ale nevěděla, jak by zareagovala její matka.

„Li tak možná bude chtít uctít památku svého strýce,“ řekla Margaret.

„Od I-fuovy smrti uplynulo už několik let,“ odvětila Mej Jüan.

„Ano, ale jeho smrt pořád vrhá na rodinu stín. Víím, že neuplyne jediný den, kdy by na něj Li nemyslel.“ Liho popis strýcovy smrti v Margaretině mysli náhle oživil, jako by jeho mrtvolu právě viděla na vlastní oči. „Zeptám se ho.“

Mej Jüan přikývla. „Mluvila jsem s Ma Jün,“ řekla, „a moc ráda připraví jídlo na svatební hostinu. Její cena je samozřejmě příliš vysoká, ale můžeme s ní smlouvat. Na menu se však určitá jídla objevit prostě musí, a ta budou drahá.“

„Cože?“ Margaret nejevila příliš velký zájem. Její definice slova „drahý“ se podstatně lišila od Mej Jüaniny definice. Mej Jüan si vydělávala na živobytí pouliční přípravou a prodejem pekingských palačinek tien ping. Za tímto účelem si také kdysi pořídila vlastní pojízdný stánek. Když se jí povedlo vydělat sedmdesát dolarů za měsíc, mohla mluvit o štěstí.

„Na hostině musí být ryba, pečené sele, holub, kuře smažené na červeném oleji, humr, knedlíky plněné lotosovými semínky...“

„To všechno zní dobře,“ řekla Margaret. „Ale proč to tam musí být?“

„Protože každý pokrm má symbolický význam,“ odpověděla Mej Jüan. „Musíme mít rybu, protože čínské slovo pro rybu se vyslovuje stejně jako hojnost, což znamená, že novomanželé budou oplývat velkým bohatstvím.“

„Na to si připiju,“ řekla Margaret a pak rychle dodala, „samo- zřejmě ne alkoholem.“

Mej Jüan se shovívavě usmála. „Humrovi se v čínštině říká doslova dračí kreveta,“ vysvětlila, „a když je na svatební hostině humr a kuře, znamená to, že drak a fénix jsou v harmonii a že prvky *jin* a *jang* ve svazku jsou v rovnováze.“

„A člověk se bez jinů a jangů v rovnováze prostě neobejde,“ řekla Margaret.

Mej Jüan její jízlivou poznámku nevnímala. „Pečené sele se obvykle podává jako symbol nevěstiny neposkrvněnosti.“ Zničehonic se zastavila, když si uvědomila, co vlastně řekla. Zčervenala v obličeji a zadívala se na Margaretino břicho.

Margaret se jen usmála. „Pečené sele raději vynecháme, Mej Jüan.“

Rychle došly k bronzové soše doktora Sunjatsena a po levé straně minuly hřeby pobitou červenou bránu Pekingského centra komunikace a vzdělávání zaměřeného na plánování rodiny.

Margaret si přitom opět připomněla, že v zemi, kde o porodech desítky let rozhodovala politika jednoho dítěte, je každé dítě drahocenné. Rukama se pohladila po vypouklém bříše pod vládným kabátem a zažila pocit očekávání, který byl vzrušující a děsivý zároveň.

U brány si vzala své kolo a řekla: „Pozdravuj ode mě Liho. Pravděpodobně ho uvidíš dřív než já.“ Mej Jüanin stánek byl na rohu ulice kousek od oddělení jedna. Právě tam ji také Li potkal poprvé. A od té doby si stále téměř každé ráno dává k snídani ťien ping.

Mej Jüan otevřela brašnu a vytáhla malý hranatý balíček, aby ho předala Margaret. „Dárek,“ řekla, „na tvůj svatební den.“

Margaret si ho rozpačitě vzala. „Ale Mej Jüan, přece za mě nemůžeš tak utrácet.“ Věděla však, že nemůže odmítnout. „Co to je?“

„Rozbal to a uvidíš.“

Margaret opatrně rozbalila měkký balíček a uvnitř našla velký poskládaný červený čtverec z krajky a hedvábí. „To je nádherná,“ řekla. Bylo to pravé hedvábí. Uvědomila si, že za něj Mej Jüan dala polovinu svého týdenního výdělku.

„Je to závoj,“ řekla Mej Jüan. „Nevěsta si ho dává přes obličej během obřadu. Je červený, protože ta barva symbolizuje štěstí.“

Margaretiny oči se zalily slzami. Objala usmívající se Mej Jüan. „Moc ráda si ho na sebe vezmu,“ řekla. „A budu si přát všechno štěstí na světě.“ Protože v posledních bouřlivých letech ho měla jen velmi málo.

II

Přes kouř téměř nebylo vidět z jednoho konce zasedací místnosti na druhý. Větrák na stropě byl zapnutý, ale cigaretový dým

tím jen rozvířoval. Na otevření okna byla moc velká zima a Li byl skoro jediný, kdo nekouřil. Přemýšlel, proč se vlastně obtěžoval přestat. Ještě pár takových zasedání a bude mít vykouřenou třicítku denně, aniž by se dotkl jediné cigarety.

V místnosti bylo přes dvacet detektivů. Někteří seděli u obdélníkovitého stolu, jiní na nízkých židličkách podél stěn. Na stole stály termosky s horkým zeleným čajem a každý z detektivů měl před sebou vlastní hrnek nebo termohrnek. Ústřední topení bylo puštěné naplno, aby vykompenzovalo venkovní teplotu, která zatím pořád nevzrostla na víc než minus pět stupňů Celsia. Většina detektivů na sobě tedy měla kabát nebo bundu. Jeden, možná dva, dokonce i rukavice. Všichni věděli, proč se sešli, že jde o prioritní vyšetřování.

Tón celé porady udal hned na začátku konflikt mezi Lim a jeho zástupcem Tchao Chengem. Tchaoovi je téměř pětapadesát let. Přes řídnoucí vlasy, načesané dozadu, mu na hlavě prosvítají hnědé skvrny. Jeho vypouklé oči se za brýlemi s tlustými obroučkami jeví ještě větší. Nikdo ho tady nemá příliš v lásce.

„Byl bych velice rád,“ řekl Tchao, „kdyby mi někdo vysvětlil, proč byla zrušena pitva včerejší oběti sebevraždy.“ Rozhlédl se po místnosti. „Protože jsem podle všeho jediný, kdo to neví.“

„Pitva nebyla zrušena, pane zástupce,“ řekl Li. „Jen byla pře-delegována.“

„Vážně? A kdo ji provede?“ zeptal se Tchao.

„Americká patoložka Margaret Campellová,“ řekl Li klidným hlasem.

„Aha,“ řekl Tchao. „Držíte to pěkně v rodině, co?“

Všichni se polekaně nadechli. Znělo to, jako by pěvecký sbor nacvičoval nástup před první dobou. Nepotismus je zde považován za formu korupce a v současném politickém klimatu je korupce policejních činitelů ostře sledovaná. Nikdo nepochyboval o tom, co chtěl Tchao svým komentářem říct.

Li odpověděl odměřeně: „Doktorka Campbellová je nejzkušenější soudní patoložka, kterou máme k dispozici. Jestli vám to vadí, Tchao, můžeme to spolu probrat po poradě.“

Vztahy mezi Lim a jeho zástupcem byly přinejlepším napjaté. Když Li opustil oddělení a přijal místo styčného důstojníka na čínském velvyslanectví ve Washingtonu, Tchao ho nahradil na místě zástupce velitele oddělení, na které přišel z kriminálního oddělení v Hongkongu. Byl si dobře vědom, že se nemůže vyrovnat nejoblíbenějšímu zástupci velitele, kterého na oddělení jedna pamatovali. Takže hned od začátku dělal všechno po svém. Odtažitě a povýšeně. Věřil v to, že by na oddělení měla platit pravidla pro oblékání. Což nebylo příliš populární. Tchao však neustále chodil v uniformě. Detektivům dával pokuty za používání sprostých slov v kanceláři. A když se mu někdo znelíbil, čekalo ho půl roku těch nejhorších úkolů na celém oddělení.

Když velitel oddělení Čchen An-ming na začátku roku odešel do důchodu, Tchao čekal, že nastoupí na jeho místo. Ale Čchen se na oddělení jedna loučil právě v době, kdy se Li vracel z Ameriky. Tchaovým novým nadřízeným se tedy stal Li. Tím se jejich vztah nastavil hned na začátku. A jelikož měli oba tak diametrálně rozdílnou povahu, jejich pokusy o komunikaci byly předem odsouzeny k neúspěchu.

Tchao se vrátil k našťvanému mlčení. Wu po tom všem popsal Ťia Ťingovu včerejší nešťastnou záletnickou eskapádu s manželkou člena BOCOGu. Li okamžitě utnul tlumený smích několika detektivů slovy, že vyrazí z práce kohokoli, kdo podrobnosti o případu vynese mimo oddělení. Řekl jim, že z důvodů, které nemusejí znát, oficiální hlášení neodráží úplnou pravdu. Nikdo z nich ani na chvíli nepochyboval, co to znamená.

Potom seděli s otevřenými složkami a poslouchali Sunův popis vlastního hlášení o „sebevraždě“ plavce Suej Ming-šana. Sun předtím zprávu ještě upravil podle Liho pokynů, aby